

เพ็ญบาย

บทที่ 39

น้ำเสียงพูดคุยหัวเราะ สีหน้าแจ่มใสของคนทีเพิ่งจะเดินทางกลับมาทำให้สองสามีภรรยา มองหน้ากัน ชัชชัยรีบเข้ามาช่วยรับคุณกัญญาให้หนึ่งเก้าอี้ขึ้นอย่างไร้ความชิงชังรังเกียจ ฉัตรแก้วรู้สึกซึ่งใจกับพี่ชายคนนี้เมื่อเห็นเขาทำดีกับแม่ของเธออย่างจริงใจไม่เสแสร้ง

“สนุกไหมครับ อากัญ” เขาก้มลงมาถาม

คุณกัญญาเองก็ไม่เหลือความทรงจำที่เลวร้ายในความสัมพันธ์เดิมของแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงที่ไม่เคยจะเข้ากันได้ในอดีต เสียงตอบรับเออออ ไบหน้าแจ่มใส

ชายหนุ่มทั้งสองช่วยกันยกรถเข็นขึ้นบันไดเข้าบ้านไปก่อน นิตยาสวมชุดคลุมท้องยังเกาะอยู่ที่รถ

“เหนื่อยไหมแม่”

“ไม่เหนื่อยหรอกจ้ะ หนึ่งๆ นอนๆ มาตลอด บ๊องชิ ขั้บรถคนเดียวไม่ได้หยุดพักเลย”

“ขานั่นเขาแรงเยอะ ไม่ต้องไปห่วงเขาหรอกแม่” เธอหันไปหาคุณสมัย “คุณสมัยสนุกไหมคะ”

“สนุกค่ะ อากาศดี บ้านคุณก็น่าอยู่จริง ๆ นี่ถ้าไม่ห่วงว่าต้องพาคุณแม่กลับมาหาหมอกี่สงสัยว่าคุณแก้วจะยังไม่ยอมกลับหรอกค่ะ”

“อ้าว ทำไมละคะ”

พยาบาลหญิงสูงวัย ชำเลียงยิ้มมองคนที่ถูกกล่าวถึงอย่างมีนัย แทนคำตอบ

นิตยาหันมาหามารดา “แก้วเค้าชอบบ้านเรามากเชียวเธอแม่”

“ฮือ” มารดาพยักหน้า พูดอย่างหนักใจว่า “กลับมาก็ดีแล้วไม่อย่างนั้นแม่กลัวว่าจะเลยเถิดจนเอาไม่อยู่”

ลูกสาวเดาความหมายได้

“ก็ช่างเขาปะไร โตๆ กันแล้วนะแม่”

“แล้วยายรสละ จะว่ายังไง ถึงไม่ใช่ลูกหลานก็เหมือนไซ้เห็นกันมาตั้งแต่ตัวเล็ก ๆ”

“ยายรสมันเดือดร้อนเสียที่ไหนกันล่ะ แม่ก็... เนี่ย... ย้ายขึ้นไปนอนข้างบนเรียบร้อยแล้ว สามสี่วันที่แม่ไม่อยู่ แม่เจ้าประคุณไปกับคุณเสกทุกวัน กว่าจะกลับก็โน่นเนาะ ดีหนึ่งดีสอง”

อีกฝ่ายจับแขนลูกสาวแน่น ถามเสียงสูง “จริงหรือ”

นิตยาพยักหน้า “จริงสิ นิตจะหลอกแม่ทำไม ยัยรสคิดจะหาแฟนใหม่อยู่แล้ว มันพูดกับนิตนานแล้วว่าป๊องไม่ได้รักมัน”

“รักหรือไม่รัก แต่ได้กันแล้วก็ไม่ควรจะทิ้งกัน ยิ่งเห็นกันมาแต่เล็กแต่น้อย”

“แม่ละก็ นี่มันสมัยไหนแล้ว ยังหัวโบราณอยู่นั้นแหละ”

ร่างสูงล่ำสันเดินกลับมาช่วยขนข้าวของ นิตยามองน้องชายอย่างสังเกตสังกา “ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหมป๊อง”

“ดีฮะ แต่ว่าปุ๋ยใกล้จะหมดแล้ว ไปคราวหน้าต้องซื้อตุ่นไว้”

นิตยาขยับปากจะพูด แต่แล้วก็เงียบ

ลูกชายหญิงช่วยถือของเดินตามคุณปราณีกลับมาที่เรือนหลังเล็ก คุณปราณีบอกลูกชายด้วยน้ำเสียงเป็นกังวลว่า

“ป๊อง นิตบอกว่าสรินย้ายขึ้นไปนอนบนตึกแล้วนะ ลูก”

“ก็ดีแล้วนี่ฮะ ถ้านตึกมีห้องว่างแล้วเขาไม่รบกวนใคร”

“นิตบอกว่า... สามสี่วันมานี้เขาไปกับคุณเสกตลอด.....”

สีหน้าของชายหนุ่มขมขื่น “แม่พูดเสมอว่าไม่อยากเห็นผมแต่งงานกับใครถ้าจะอยู่ด้วยกันยาวนานไม่ได้ แล้วแม่จะห่วงทำไม หากว่าสเขาจะเลือกคนอื่น”

มารดาและพี่สาวมองเขาอย่างเข้าใจ

“ถ้าป๊องทำใจได้ แม่ก็โล่งใจ แม่กลัวว่าป๊องจะเป็นเหมือน.....”

“อ๊ะภูวรงค์หรือครับ” ชายหนุ่มยิ้มผินๆ “แม่ไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าผมจะตายก็ต้องตายเพื่อแม่หรือว่าผู้หญิงที่ผมรัก แต่คงไม่ใช่สริน”

ใครคนหนึ่งวิ่งหยอหยงเข้ามา รอยยิ้มสดใส ประกายตาพรายระยับ “พี่ป๊อง คุณป้าณีขา...” เธอส่งเสียงเรียก

อีกสามคนหันมอง สีหน้าของชายหนุ่มกระจางขึ้นในทันที

“ถูกเห็ดโคนที่ซื้อมาอยู่ที่ไหนคะ แก้วจะแสดงฝีมือทำอาหารเลี้ยงพี่น้องกับพี่ชัช”

ชายหนุ่มหัวเราะ “คุณแก้วนะหรือจะทำ ออย่าเลยฮะ เสียตายเห็ดเปล่าๆ”

“พี่ป๊องเนี่ยละ” อีกฝ่ายค้อนขยับ แต่วาสีหน้าพริ้มเพรา “ดูถูกอยู่เรื่อยเชียว”

“เดี๋ยวพี่หาให้แล้วจะไปช่วย ขอล้างหน้านิตเดียว”

เธอยิ้มจนตาหยี ร่างปราดเปรียววิ่งกลับไป

คนมองตามยังยืมค้างอยู่ในใบหน้า นิตยาหันมาสบตากับมารดา แน่ใจแล้วว่า ‘ผู้หญิงที่ผมรัก’ คือใคร..

เสียงหัวเราะคิกคักดังจากหนุ่มสาวที่ช่วยกันอย่างกลมเกลียวอยู่หน้าเตา.... สาวรับใช้ที่ผ่านเข้าผ่านออก ทำหน้าที่ตั้งโต๊ะอาหารมองหน้ากัน คุณแก้วกับคุณป๋อง กลายเป็นคนรักกันตั้งแต่เมื่อไหร่ละนี่

จริงละ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเขาเห็นทั้งสองญาติดีต่อกัน หากก็ไม่เคยจะเห็นท่าทีใกล้ชิดกลมกลืน ไร้ความแปลกแยกราวคูรักที่หวานชื่นเช่นนี้มาก่อน ส่วนคุณรสริน ก็ให้พวกเขาช่วยย้ายข้าวของจากห้องนอนของคุณป๋องขึ้นไปข้างบนตึก ทุกวันทุกคืนแทบไม่เคยอยู่บ้าน กว่าจะกลับก็ตึกตื่นเลยเที่ยงคืนไปแล้ว

“คุณแก้ว ใส่น้ำปลาหน่อย”

พอฉัตรแก้วคว้าขวดน้ำปลาเขย่าลงเหนือกระทะ อีกฝ่ายก็จับมือไว้ “เบา เบาจะ พอแล้ว”

“เค็มแล้วหรือคะ”

“ประเดี๋ยวก็เค็มปีกันพอดี มือหนักจังเลย जानจะ...”

อีกฝ่ายยื่นจานเข้ามาแล้วยืนดูอยู่จนใกล้ “สุกแล้วหรือคะ เพิ่งใส่เห็ดแป็บๆ”

“ผัดผักใจเย็นไม่ได้จะ ประเดี๋ยวมันก็สุกในจาน เห็ดนี่ ผัดไฟแรงๆ พลิกสองสามทีก็ตักขึ้นได้แล้ว”

ร่างที่เกาะกันออกมาจากห้องครัว ทำให้คนอื่น ๆ ต้องแกล้งทำเป็นไม่สนใจ ชัชชัยหันมาพยักหน้ากับนิตยา

“มากินข้าวเถอะ นิต”

“คุณป้านี้ล่ะคะ” แม่ครัว ถาม

“อยู่กับอาภัก”

“วันนี้แม่ทานฝีมือแก้ว” หญิงสาวหันไปทำตาพร่ากับคนที่ยืนตัวสูงอยู่ข้างๆ และอีกฝ่ายก็ตอบรับด้วยรอยยิ้มแจ่มใสเช่นกัน

“จะเห่อสักกี่วัน อีกหน่อยกว่าจะยอมเข้าครัวคงต้องขอร้องแล้ว ขอร้องอีก”

“ถ้านั้นพี่ป๋องก็เป็นคนทำสิคะ พี่ป๋องชอบทำกับข้าวไม่ใช่หรือ”

“ได้สิ...” ชายหนุ่มตอบรับ หากแล้วประกายตาสดใสก็กลับหม่นมัวลงเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขาจะมีโอกาสได้ทำเช่นนี้อีกนานเท่าไร

ชัชชัยมองน้องชายของคนรัก อ่านความคิดได้อย่างเข้าใจกันดี

ในเช้าวันรุ่งขึ้น ฉัตรแก้วยิ้มสดชื่นกับสองแม่ลูกที่กลับมาจากไปใส่บาตร ที่จริงเธออยากจะไปด้วยแต่อย่างเกรงใจรสริน แม้วารสริน จะกลับถึงบ้านตึกตื่นในรถของเสกสิทธิ์ และย้ายขึ้นมานอนที่ชั้นบนเพื่อประกาศความเป็นตัวของตัวเองอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม

“เอาบุญมาฝากแก้วหรือเปล่านั้นคะ”

“เอามาฝากซิคะ หนูแก้ว”

ชายหนุ่มหลิวตาให้ ยื่นหน้ามากระซิบว่า “เต็มหัวใจเลยครับ”

เสียงหัวเราะก็ทำให้คุณป๋องหันมา ร่างสูงรีบถอยห่าง ส่วนฉัตรแก้วยังยิ้มสดใส ประกายตาพร่าระยับ

“แก้วไปทำงานก่อนละ พบกันที่ออฟฟิศนะคะพี่ป๋อง สวัสดิ์ ค่ะคุณป้านี้” เธอไหว้ชดช้อย

คุณป๋องรีบรับไหว้ “สวัสดิ์ค่ะ คุณแก้ว ชัชรดี ๆ นะคะ”

ชายหนุ่มมองตามยิ้มๆ

เธอยังยื่นมือออกมาโบกให้ก่อนรถจะหายไปจากประตู.....

ใบหน้าสดใสทำให้ทั้งวันทนี้อยู่และบุษราคัมต้องมองแล้วมองเล่า วันทนี้อยู่แปลกใจนักที่รู้ว่าฉัตรแก้วและปองพลเดินทางไปเชียงใหม่ด้วยกัน เพราะไม่คิดว่าน้ำกับน้ำมันจะเข้ากันได้ ยิ่งพอเห็นฉัตรแก้วหน้าตาแจ่มใส ประกายตาสุกปลั่ง เธอก็ยิ่งแปลกใจ

“ไปเที่ยวสนุกไหมคะ น้องแก้ว” เธอถามอย่างสนใจใคร่รู้เต็มที่

“สนุกซิคะ พี่วัน แก้วยังไม่อยากกลับบ้านเลย ติดตรงที่ต้องพาแม่มาหาหมอ ไม่อย่างนั้นแก้วยังไม่กลับมาหรอก”

วันทนี้อยู่รู้สึกสับสน “แล้วทำอะไรกันบ้างคะ”

“ก็นั่งๆ นอนๆ กินๆ เทียวๆ.....” คนตอบยิ้มพริ้มเพรา

วันทนี้อยู่ตั้งใจจะถามปองพลให้รู้เรื่อง แล้วก็รอเวลามาของชายหนุ่มอย่างจิตใจจดจ่อ ทว่าพอชายหนุ่มมาถึง ก็คร่ำเคร่งตรวจรายงานสะสางเรื่องต่างๆ มิโยที่เธอจะยกเครื่องตีพิมพ์มาให้ครั้งแล้วครั้งเล่า

“กลางวันจะทานข้าวที่นี่หรือว่าจะออกไปหาอะไรอร่อยๆ ทานกันข้างนอกดีคะ”

“ทานที่นี่ก็ได้ครับ สะดวกดี ยิ่งงานเยอะอยู่ด้วย”

เธอผิดหวัง เพราะอาหารที่แม่บ้านจัดให้ จะจัดเพียงไม่กี่ที่สำหรับผู้บริหารระดับสูง และไม่มีที่นั่งของเธอรวมอยู่ด้วย ปองพลพูดเช่นนั้นเท่ากับตอบปฏิเสธคำเชิญชวน ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม

แต่พอถึงเวลาเข้าจริง จัตรแก้วก็ยื่นหน้าเข้ามาทางประตูที่
เชื่อมต่อห้องทำงาน ชักชวนเสียงใส

“พี่ป๋อง ไปทานก๋วยเตี๋ยวกันดีกว่า”

ร่างสูงลุกขึ้นทันที “ได้เลยครับ เจ้านาย...” แล้วก็
หัวเราะหัวไคร้เคียงกันออกไปโดยไม่สนใจสายตาของใครๆ ที่มองตาม

ทั้งสองกลับเข้าสำนักงานในเวลาบ่าย จัตรแก้วเห็นบุษราคัม
จึงเข้าไปทักทาย

“พี่บุษ... เมื่อเข้าไปประชุมหรือคะ”

สาวใหญ่มองอย่างเคร่งขรึม

“ทำไมน้องแก้วจะไปเชียงใหม่ก็ไม่ยอมบอกให้พี่รู้เลยสักคำ”

สีหน้าของหญิงสาวเจื่อนลงเมื่อรู้สึกถึงความไม่พอใจของคน
ที่เธอเชื่อถือ ตอบเสียงอ่อย “แก้วตัดสินใจปุบปับค่ะ ก็มันไม่สบายใจ
หลายเรื่อง พอพี่ป๋องเสนอ แก้วก็รับคำทันทีเลย”

“ไม่มีเวลาบอกพี่บุษก่อนเลยหรือคะ”

“ก็แก้วโทรมาบอกแล้วนี่คะ”

“โทรมาบอก แต่ว่าตัวไปไกลแล้ว แล้วพี่จะเรียกน้องแก้ว
กลับมาได้อย่างไร” สาวใหญ่ทำเสียงขรึม

อีกฝ่ายหน้าสลด “คุณเสกไม่พอใจหรือคะ”

“นี่ไม่เกี่ยวกับคุณเสกหรอกค่ะ พี่เป็นห่วงน้องแก้วต่างหาก”

“แก้วไปกับพี่ป๋องไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ” เธอยิ้มกว้าง

บุษราคัมถอนใจ อากาศส่ายหน้าคล้ายจัตรแก้วช่างไร้เดียงสา
อย่างยิ่ง

“นี่แปลว่าน้องแก้วยังไม่ได้คุยกับคุณยุทธนาหรือคะ”

“ยังค่ะ ถ้าคุยกับพี่ยุทธ น่าพรรณาก็ต้องรู้แล้วคงเล่นงานแก้ว
ตายเลย แก้วไม่อยากจะต่อล้อต่อเถียงกับน้ำพรรณ”

“น้องแก้วควรระวังผู้ใหญ่ไว้บ้าง ถึงอย่างไรน้ำพรรณก็อาบน้ำร้อน
มาก่อน เห็นโลกกว้างกว่า แล้วก็หวังดีกับน้องแก้วจริงๆ”

จัตรแก้วแปลกใจ บุษราคัมไม่เคยอยู่ข้างคุณพรรณงามมาก่อน

ท่าทีของบุษราคัมอึดอัดวิตกกังวล

“น้องแก้วขอบคุณป๋องหรือคะ”

สีหน้าคนฟังเปลี่ยนเป็นเกอเขิน “พี่ป๋องดีกับแก้วแล้วก็
เป็นคนที่ช่วยชีวิตแก้วไว้....”

“ถ้าน้องแก้วรู้สึกอย่างนั้น พี่ก็จะไม่พูดอะไรละ”

“ทำไมหรือคะ” เสียงถามงุนงงเต็มที่

“น้องแก้วไปคุยกับคุณยุทธนาก็แล้วกัน อย่าให้พี่ต้องเป็นคน
พูดเลย”

“ทำไมละคะ มีอะไรกันหรือคะ พี่บุษ” เธอขุ่นงันกับท่าที
ของหญิงสาวใหญ่ที่ผิดแปลกไปอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

“พี่จะไม่พูดอะไรอีกแล้ว น้องแก้วไปถามคุณยุทธนาเถอะค่ะ
พี่กับคุณยุทธนาคิดเหมือนๆ กัน แต่พี่จะไม่เป็นคนพูดเพราะว่าพี่
ยังต้องทำงานกับคุณป๋อง พี่ไม่อยากให้งานต้องเสียหาย”

“หมาย.... หมายความว่าอย่างไรคะ....”

“พี่รักและหวังดีต่อน้องแก้วเสมอ พี่เป็นห่วงน้องแก้วไม่แพ้
คุณชนะชนเลย พี่ถึงได้กังวลกับเรื่องนี้” เป็นคำตอบที่ไม่ได้ช่วยให้
หญิงสาวรู้สึกดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบุษราคัม ทำที่ท่าว่าไม่
อยากจะพูดต่ออีก

“น้องแก้วไปถามคุณยุทธนาเองก็แล้วกัน พี่ขอรับรองให้น้องแก้ว
ฟังคนอื่นบ้าง จำไว้ละคะว่าพี่และคุณยุทธนารักและเป็นห่วงน้องแก้ว
มากที่สุด”

“นี่... พี่บุษจะพูดอะไรคะ...”

อีกฝ่ายถอนใจ ยิ้มอ่อนโยนแต่พูดอย่างตัดบท

“ขอโทษเถอะนะคะ แต่ว่าพี่จะต้องทำงานละ”

หญิงสาวกลับมา นั่งงออยู่ที่โต๊ะทำงาน

ปองพลเข้ามาในห้องด้วยสีหน้าร้ายแรงคล้ายมีเรื่องจะพูด

“คุณแก้ว....” เธอหันมาตามเสียงเรียก สีหน้าของเธอ
ทำให้ชายหนุ่มแปลกใจ “มีอะไรหรือครับ”

“ไม่รู้ค่ะ พี่บุษ พูดแปลกๆ”

“คุณบุษพูดว่าอย่างไร”

“แก้วก็ไม่รู้เหมือนกัน ยังงออยู่เลยคะ พี่ป๋อง”

สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึมลง

บุษราคัม....

เขาหวนนึกถึงคำพูดที่ได้ยินจากวันหนึ่งเกี่ยวกับสตรีผู้นี้ตั้งแต่
เมื่อคุณชนกและคุณกัญญายังเป็นเจ้านายใหญ่อยู่แล้วก็ได้แต่นั่ง
สีหน้าเคร่งขรึมลงไปอีก....